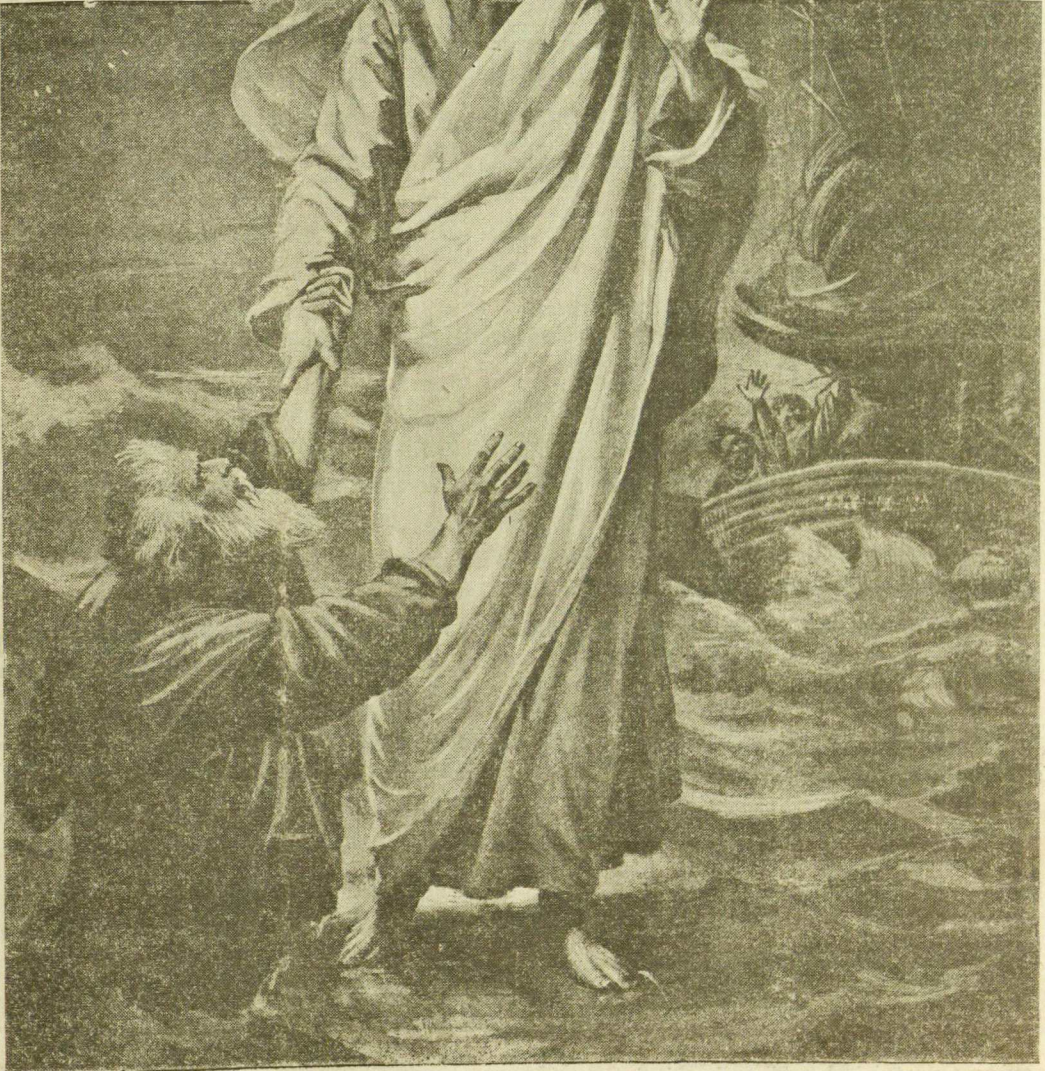

LATVAS

No. 42. Metai V

Spalio (Oct.) 17, 1925

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

XX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

EFEZ. 5, 15-21.

BROLIAI: žiūrėkite, kaip atsargiai turite elgtis; ne kaip neišmintingi, bet kaip išmintingi, gerai naudokitės laiku, nes dienos yra piktos. Todėl nebukite neprotingi, bet supraskite, koki yra Dievo valia. Neapsigerkite vynu, kuriame yra ištvirkimas. Bukite pilni šventosios Dvasios, kalbėdamies tarp savęs psalmėmis, imnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami ir džiaugdamies savo širdyse Viešpačiui; dėkodami visuomet už visa Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardą. Pasiduokite vieni kitiems Kristaus baimėje.

ŽOLYNŲ VAINIKAS MARIJOS GARBEI.

Marija, aš trokštu šiame gegužės (spalių) mėnesyje nupinti Tau gražų gėlių vainiką! Aš rinksiu savo visus gerus darbus ir gėlėmis juos pinsiu tavo garbei.

Pirmadienyje aš priskinsiu broliukų, užlaikydamas sielos ramybę ir tylėjimą.

Antradienyje — gvazdikų, reikšdamas kiekvienam artimui savo neklastingą meilę.

Trečiadienyje — razetų, priimdamas visus įžeidimus su tikru nusizėminimu.

Ketvirtadienyje — šakelės rutų, visumet savo vyresniems budamas pilnai klusnus.

Penktdienyje — radastų, ieškodamas progų savo protui ir kunui nusiraminti.

E v a n g e l i j a .

JONO 4, 46-53.

ANUO metu buvo vienas karaliaus valdininkas, kurio sunus sirgo Kaparnaume. Tas, išgirdęs, kad Jėzus ateina iš Judiejos į Galilėją, nuėjo pas jį ir prašė jį ateiti ir pagydyti jo sunų, kurs buvo marinamas. Tuomet Jėzus jam tarė: Jei jus nematote ženklų ir stebuklų, jus netikite. Valdininkas jam atsakė: Viešpatie, atei pirmą nekaipe mano sunus numirs. Jėzus jam tarė: Eik, tavo sunus gyvas. Žmogus įtikėjo žodžiams, kuriuos jam pasakė Jėzus, ir išėjo. Jį jau pareinantį pasitiko tarnai ir pranešė jam, sakydami, kad jo sunus gyvas. Jis tad paklausė juos apie valandą, kurioje jam pasidarė geriau. Jie atsakė: Vakar septintoje valandoje liovėsi krėtes iš drugys. Tuomet tėvas suprato, kad tai buvo ta valanda, kurioje Jėzus jam tarė: Tavo sunus gyvas, ir įtikėjo jis pats ir visi jo namai.

Šeštadienyje — lelijų, laikydamas savo jausmus ir vaidentuvę aukštoje skaistybėje.

Sekmadienyje — pinavių, savo karštomis maldomis į Tave ir tavo brangiausiasį Sunų.

Kaspinas, kuriuos tuos žolynus surišiu, bus dešimtis "Sveika Marija". Indas, į kurį juos sudėsiu, bus mano vertas tavo Sunaus priėmimas švenčiausiam Sakramente. Šita žolynų vainiką įteiksiu savo Angelui Sargui, kad jisai išpuoštų mūsų bažnytėlėje tavo aukurą.

Šv. Lukas Evangelistas.

Šv. Lukas yra vienas žymiausių Nuajojų Įstatymo rašytojų; jisai yra parašęs Kristaus Evangeliją ir Apaštalų darbus. Ne mažesnis jisai buvo ir tosios Evangelijos skelbėjas įvairioms tautoms. Kadangi šiomis dienomis išpuola jo šventė, tai mums bus pravartu su jo asmenimi bei darbais arčiau susipažinti.

Šv. Lukas arba Lukanus savo kilme graikas buvo kilęs iš Antiochijos, Sirijos sostinės. Jisai buvo baigęs aukštus mokslus; gerai mokėjo graikų ir žydų kalbas. Savo profesijoje jisai buvo gydytojas; šv. Paulius jį vadino „mylimiausias gydytojas Lukas“ (Kolos. 4, 14). Aukštuosius mokslus šv. Lukas ėjo miesto Tarsus mokykloje, kuri tuomet savo medicinos mokslu buvo labai garsi, stovėjusi greta Aleksandrijos ir Atėnų mokyklų. Senovės tyrinėtojai mano, kad greičiausia šitame mieste šv. Lukas ir pažino šv. Paulių Apaštalą, su kuriuo vėliau skelbė Kristaus Evangeliją pasaulio tautoms.

Kada šv. Lukas tapo krikščionimi, tikrai nežinia. Senovės raštuose sakoma, kad jisai buvęs jau krikščionių tarpe kuomet pranašas Agabas, atėjęs iš Jeruzalės, skelbė busiantį badą. Tasai badas įvyko Klaudijui viešpataujant (41-54). Apaštalų Darbuose šv. Lukas minį save su kitais esančiais Troadoje ir keliaujančiais į Makedoniją (APD. 16, 10). Šitoji kelionė įvyko 50 metais. Reiškia šv. Lukas turėjo jau būti krikščionimi bent keletą metų, jeigu jisai

su šv. Paulium jau 50 metais skelbė tautoms šv. Evangeliją.

Šv. Lukas su šv. Paulium ir kitais palydovais atvyko Europon į Pilypų miestą. Čia jie skelbė šv. Evangeliją. Viena turtinga moteriškė atsivertė ir su visais savo namiškiais buvo pakrikštyta. Tuomet apaštalai, jai meldžiant, apsigyveno josios namuose. Tame pačiame mieste buvo viena mergina, turėjusi savyje žyniavimo dvasią. Šiuomi ji duodavo savo valdovams didelio pelno. Toji mergina dažnai sekdamo apaštalus ir šaukdavo: „Šitie žmonės Aukščiausiojo Dievo tarnai; jie skelbia jums išganymo kelią!“ Šv. Paulius, nebepakešdamas, Jėzaus Kristaus vardu išvarė iš tos merginos piktąją dvasią. Jos valdovai, matydami, kad jų pelno viltis dingo, nutvėrė apaštalus ir nuvedė teisman, skųsdami, kad šitie žmonės, budami žydai, daro neramybes mieste ir skelbia įpročius, kurių esą negalima priimti romėnams. Kadangi šv. Lukas su šv. Timotiejum buvo romėnai, tai juodu miesto valdyba nekliudė, bet Paulių ir Silą liepė nuplakti ir kalėjiman įmesti.

Nakties metu, kaliniams besimeldžiant, įvyko žemės drebėjimas; jų pančiai nupuolė ir atsidarė visos durys. Šitas stebuklas palenkė kalėjimo sargą su visa savo šeimyna apsikrikštyti. Ant rytojaus miesto valdyba davė įsakymą juodu paliuosuoti. Šv. Paulius atsisakė išeiti, tardamas: „Mus, Romos piliečius, viešai, be teismo nuplaktus, įmetė kalė-

jiman, o dabar slapčia išmeta? Tęteinie jie patys ir mus teismeta!" Miesto valdyba, išgirdusi juodu esant Romos piliečiais, nusigando. Todel patys atvyko ir prašė jų apleisti miestą. Šv. Paulius, atsisveikinęs, su savo palydovais išvyko į Tesaloniką. Šv. Lukas likosi Pilypų mieste ir čia jisai darbavosi naujai įsteigtoje bažnyčioje per 7 metus. Pilypiečiai, dėka šv. Luko darbštumui, keletą kartų siuntė šv. Pauliui pinigines paramos, ką jisai pažymi į juos savo laiške (4, 16).

Kuomet šv. Paulius sugrįžo į Pilypus, jisai parašė savo antrą laišką į Korintiečius. Šitą laišką į Korintą nuvežė Titus ir Lukas, apie kurį šv. Paulius tame pačiame laiške sako: "Mes išsiuntėme su juo (tai yra su Titum) brolių, kurs dėl Evangelijos giriamas visose bažnyčiose". (8, 18).

Praslinko 7 metai nuo bažnyčios įsteigimo Pilypuose. Kuomet šv. Paulius grįžo iš Graikijos, pakelėje jisai pasiėmė su savim šv. Luką ir iškelavo į Jeruzalę. Čia tai ir įvyko tuomet šv. Pauliaus suėmimas, kurį šv. Lukas taip vaizdžiai aprašo Apaštalų Darbuose. Žydai, in'ršę, beklausydami skelbiamos Evangelijos, šaukė, blaškė savo rubus, metė į orą dulkes ir reikalavo jo mirties. Visas tasai triukšmas pasibaigė tuomi, kad šv. Paulius buvo paimtas kalėjiman.

Kuomet iš Jeruzalės kalėjimo šv. Paulių nugabeno į Kesarijos kalėjimą, jį tenai pasekė šv. Lukas, rupindamasis savo prieteliaus padėjimi. Praslinkus dviem metam valdžia pasiuntė šv. Paulių į Romą pas ciesorių, kaip kad jisai

buvo pirmiau reikalavęs. Šitoje tai vargingoje kelionėje jį lydėjo Romon šv. Lukas. Atvykus Romon, jiedviem buvo leista apsigyventi kur jiedu norėjo. Čia jiedu ir vėl skelbė Kristaus Evangeliją.

Iš visos Evangelijos skelbimo darbuotės matyti, kad šv. Lukas buvo šv. Pauliaus pagalbininkas. Jisai neapleido jo iki paskutinės dienos, kas aiškiai matyti iš paskutinio šv. Pauliaus laiško į Timotiejų: — "Aš jau esu aukojamas, ir mano atsiskyrimo laikas yra čiapat. Aš kovojau gerą kovą, pabagiau bėgti, išlaikiau tikėjimą. Gale man atidėtas teisybės vainikas, kurį duos man aną dieną teisusis Teisėjas; ne tik man, bet ir tiems, kurie myli jo atėjimą. Skubinkis veikiai ateiti pas mane, nes Demas, mylėdamas šį pasaulį, apleido mane... su manim bėra vienas Lukas" (II, 4, 6-11). Tolimesnės šv. Luko darbuotės tikrų žinių nėsama.

Šv. Lukas garsus ne taip Evangelijos skelbimu, kaip josios surašymu. Naujojo Įstatymo rašytojų tarpe jisai stovi pirmoje eilėje šale šv. Jono ir šv. Pauliaus. Rašto kalbos grožiu jam lygaus nėra; jį gal telenkia vienas autorius laiško į Žydus. Žinovai tvirtina, kad ir pirmutinio šv. Petro laiško raštas buvo šv. Luko taisytas.

Šv. Luko rašytoji Evangelija yra labai turtinga įvairiomis ir tai gana smulkiais žiniomis, ypatingai apie Išganytojaus kūdikystės dienas. Šitoji ypatingai mokslininkams teikia įvairių spėjimų. Tuli tvirtina, kad šv. Lukas turėjo buti vienas iš 72 mokinių, kad jisai buvo Kleofo draugu kelionėje į

Emaus ir t. t. Tie visi tvirtinimai yra klaidingi. Šv. Lukas nebuvo žydas, bet graikas ir Išganytojaus savo akimis niekumet nematė.

Su šv. Paulium atvykęs Jeruzalėn, jisai matėsi su Apaštalais, nes kaip pat-sai rašo "sekančią dieną Paulius nuėjo su mumis pas Jokubą. Susiėjo taip pat visi vyresnieji" (APD. 21, 18). Atvykęs gi su šv. Paulium į Romą, jisai matėsi su šv. Petru ir jo pagelbininku šv. Morkum, kuris savo Evangelijoje surašė visa, ką buvo girdėjęs iš šv. Petro.

Susiedamas su Apaštalais ir jų mokiniais, šv. Lukas turėjo puikiausios progos sužinoti visą Išganytojaus gyvenimo eigą iš pačių pirmųjų šaltinių. Jisai tai aiškiai pažymi savo rašytos Evangelijos prartyje: — "Daugelis mėgino tvarkingai papasakoti apie įvykius mūsų tarpe dalykus, taip kaip mums yra padavę tie, kurie nuo pat pradžios patys matė ir buvo žodžio tarnai, tai ir aš, rupestingai ištyręs visa nuo pat pradžios, panorėjau iš eilios parašyti." (Luk. 1, 1-3). Tie žodžiai "rupestingai ištyręs visa nuo pat pradžios" pilnai įtikina, kad jisai tesinaudojo vien iš kitų, bet pilnai patikimų žmonių, kurie patys matė Išganytoją, su Juo gyvendami ir bendraudami. Ačiu šv. Luko darbštumui mes šiaudie turime aprašytą visą Išganytojaus gyvenimą ir Jojo ant žemės Bažnyčios įsikurimą,

pradedant Jo užgimimu ir baigiant Romos Bažnyčios įkurimu.

Tvirtinimas, kad šv. Lukas buvo dailininkas, nupiešęs, daugelį šiaudie garsių savo senovės praeitimi paveikslų, yra klaidingas. Bet kad jisai davė kitiems dailininkams medegos savo nepaprastai vaizdžiu atsitikimų aprašymu, tai tiesa. Užtenka prisiminti kaip šv. Lukas gražiai atpasakoja Išganytojaus prilyginimą apie Gerąjį Ganytoją; pas jį tokių vaizdų yra labai daug. Čia ieškojo ir rado įkvėpimo savo nemariems kuriniams Michaelo Angelo, Leonardo da Vinci, Murillo, Rubens, Hoffman ir daugelis kitų dailininkų.

Apie paskutines šv. Luko dienas maža kas težinoma. Julius Afrikietis, antrojo šimtmečio rašytojas sako, kad šv. Lukas buvo nevedęs, kad jisai Evangeliją parašęs Akajoje ir kad jisai mirė Bitinijoje, eidamas 72 metus. Šv. Jeronimas sako, kad šv. Lukas yra palaidotas Konstantinopolyje, kur jo kaulai buvo parvežti iš Akajos, viešpataujant Konstancijui, ir sudėti ton pačion vieton, kame buvo palaidotas šv. Andriejus Apaštalas. Iš visų patikimų šaltinių galima spręsti, kad šv. Lukas mirė sava mirtimi, bet kadangi jisai daug kentėjo, beskelbdamas Kristaus Evangeliją, šv. Bažnyčia išpažįsta jį kankiniu, skirdama spalių mėnesio 18 dieną jo pagerbimui.

J. N.

Trejopas Teismas.

(MINTYS MĄSTYMU).

Pastaba. Nuodėmė griežčiausiu budu prieštarauja Šventajai Dievo Esybei. Ji yra bausis maištas prieš savo teisėtą Valdovą, kesinimasis su griaukti Dievo nustatytą tvarką. Delto nuodėmė Dievo akyse yra biaužiausia piktadarybė. — Bet įstabus Dievo teisingumo surėdymas! Ginklas, kuriuo nusidėjėlis taiko į Dievą, atsigrežia į jį patį ir virsta keršto kardu prieš patį piktadarį. Nusidėjėlis, rengdamas smugį Dievui, pats rengia sau bausmę, kurios reikalauja Dievo teisingumas. — Jei tiesa, kad medį galime pažinti iš jo vaisių, tai ir nuodėmės piktybę geriausiai pažinsime iš jos bausmių, kuriomis teisingiausias Viešpats baudė ir baudžia nusidėjėlį.

Mąstysime tad Dievo trejopą bausmę, kuriuo pasireiškia Jo teisingas sprendimas apie nuodėmę. Pažvelgsime į dangų, žemę ir pragarą, ir matysime, kaip Dievas teisia nuodėmę ir nusidėjėlį.

1. **IŽANGIAMASIS PUNKTAS.** — Išivaizduok girdįs Jėzų sakantį: “Regėjau šetoną krintantį, kaip žaibą, iš dangaus.” (Lk. 10, 18).

2. **IŽANGIAMASIS PUNKTAS.** — Prašyk Viešpatį, kad pažintumėi gerai, kaip teisingai Dievas baudžia nusidėjėlį.

I. PUNKTAS. — Dievo teismas danguje.

1. Pažvelkime pirmiausiai į dangų. Ką gi mes ten matome? Mes matome, kad nuodėmė padarė šviesybės angelą velniu ir iš dangaus aukštybių nutrenkė jį į pragaro gelmes.

Gražus, kilnus ir šventi išėjo dangiuoliai — angelai iš Dievo rankos. Ir jiems buvo skirta aukščiausia laimė — Dievas regėti per amžius. Bet jie turėjo visi pelnyti tos laimės... Tačiau neišlaikė bandymo. Jie atsitolino nuo neišsemiamo gyvybės ir laimės šaltinio — Dievo, ir tapo nelaimingi; jie atsitolino nuo amžinos šviesybės vėsmės, ir tapo tamsybės skleidėjais; jie atsitolino nuo begalinės gerybės, ir tapo piktomis dvasiomis; jie atsigrežė nuo tiesos ir pamylėjo melą, ir tapo melo ir klaidos pradžia. “*Velnius buvo galvažudis nuo pat pradžios ir nepasitiko tiesoje. nes jis melagis ir melo lūvas.*” (Jo. 8, 44).

2. Ir kokios bausmės susilaukė piktosios dvasios iš teisingojo Dievo?

“*Aš regėjau*” — sako Dievo Sunus, kuris nuo amžių buvo Dievo iščiujė — “*aš regėjau šetoną krintantį, kaip žaibą, iš dangaus.*” (Lk. 10, 18). O šv. Petras apaštalas rašo: “*Dievas nepasigailėjo nusidėjusių angelų, bet surišo gelmės grandinėmis ir nustumė į pragarą kankinti, kad būtų laikomi teismui.*” (2 Petr. 2, 4).

Bausis yra Dievo teismas, bet teisingas. Garbinu, o Viešpatie, Tavo šventą ir teisingą įstatymą! Tu esi tiesa, ir neapkenti klaidos! Tu esi šventybė, ir nekenti nuodėmės. Dievas ir nuodėmė, tai šviesa ir tamsa. Turi tad įvykti atsiskirimas.

3. Kasgi nedrebės ir nebijos, mąstydamas angelų nuodėmę ir teisingojo Dievo jiems skirtą bausmę?

Kaip lengva yra nusidėti! Jei kilnios ir tobulos dvasios galėjo nusidėti, tai ir manęs negali apsaugoti vien aukštas pašaukimas. Tikras tegali būti tas, kas save *netikru* laiko, kas nusižemina, o nusižeminęs meldžias ir budį. O jei nusidėsiu, tikrai ateis bausmė. Juk Dievas nusidėjusių angelų nepasigailėjo...

O Dieve, kaip gi turiu aš susigėdinti dėl mano nesuskaitomų nuodėmių! Kaip turiu karštai prašyti pasigailėjimo ir pasiketinti daugiau nebusidėti!...

II. PUNKTAS. — Dievo teismas žemėje.

Pažvelgk dabar į žemę. Ir ji yra liudininkė, kaip Dievas neapkenčia nuodėmės ir už ją baudžia.

1. Eikime į rojų, kur buvo Dievo įgyvendinti mūsų pirmieji tėvai. Mes čia matome, kad nuodėmė padaro nekaltą žmogų nusidėjėliu ir nusidėjėlį išvaro iš rojaus.

Pirmasis žmogus buvo sutvertas Dievo panašumu ir pavikslu, gausiomis ahtgamtinėmis malonėmis apdovanotas. Jis buvo teisingas,

šventas ir laimingas. — O nuodėmė padarė jį neteisingu, piktadariu ir nelaimingu. Dievo paveikslas tapo jame suterštas. Jis netekė antgamtinių dovanų ir amžinos bausmės tapo vertas.

Dievo numylėtasis pasidarė nuodėmės vergas! Angelų draugas virto šetono prietelis! Ir sunkaus vargo našta tapo jo dalimi. *„Prakeikta bus žemė dėl tavo pasidgimo, tarp vargų tu iš jos maitinsies per visas savo gyvenimo dienas. Ji tau želdins erškėčius ir usnis, ir tu valgysi lauko žolę. Savo veido prakaite tu valgysi duoną, iki nesugrįši į žemę, iš kurios esi paimtas. ”* Pradž. 3, 17. 18. 19).

2. Bet tai ne viskas. Dievo bausmė, palietė ne tik pirmuosius tėvus, bet ir visą žmoniją. Pirmoji nuodėmė, lyg koki nuodai, įsigėrė į žmogaus prigimtį ir kiekvienas tos prigimties dalininkas yra jos užkrestas. *„Per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį ir per nuodėmę mirtis, ir taip mirtis perėjo ant visų žmonių, kadangi visi jame nusidėjo. ”* (Rom. 5, 12).

Ir su gimtąja nuodėme eina drauge visas Dievo prakeikimas. Žmogaus prigimtis sužesta: protas sunkiai tiesos siekia, dažnai klaidžioja; valia linksta į blogą; ligos ir vargai spaudžia nelaimingąjį žmogų ir galop mirtis suardo žmogaus gyvybę. O kągi sakyti apie antgamtinės dovanas? Jų pirmasis žmogus neteko ne tik sau, bet visai savo ainijai. Kiekvienas žmogus gimsta be pašvenčiamosios malonės, Dievo rustybės kudikiu, ir kaipo tokis atskirtas nuo amžinosios laimės danguje.

Kaip bausis yra Dievo teismas, bet teisingas!

3. Jei nori vaizdžiai pamatyti, ką žmogaus nuodėmė padarė ir daro žemėje, perbėg dvasia žmonijos tamsią praitį ir pažvelk į mūsų gadynės piktadarybes.

Jau pirmųjų tėvų sunus Kainas — broližudis... Toliau, nedorybė taip praplito, kad Dievas baudžia žmoniją baisiu tvanu... Ir vėl Babilono bokšto statytojų beribė puikybė... Išrinktosios tautos atkaklumas, netikystė ir pasileidimas... O stambeldija su savo žiaurumu

ir ištvirkimu... ir t. t.

O šiandien iš kur karai, priespaudos, vargai ir nelaimės? Nuodėmės vaisius.

„Tu esi teisingas, o Viešpatie, ir Tavo teismas yra tikras. ” (Ps. 118, 137).

Kaip baisi yra nuodėmė, kad Dievas taip skaudžiai už ją baudžia žmoniją!

III. PUNKTAS. — Dievo teismas pragare.

Gaiop nuženk į pragarą ir žiurėk, kaip ir ten Dievas teisia nuodėmę ir nusidėjėlį.

Tenai ant pragaro vartų yra Dievo išrašyta neišdildomomis raidėmis: *„Taip aš neapkenčiu piktadarybės ir piktadario! ”*

Ką gi mes žinome apie pragaro bausmes? Dievo Sunus, Amžinoji Tiesa, mums apreiškė aiškiausiais žodžiais prakeiktųjų pragare likimą: *„Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį. ”* (Mt. 25, 41).

1. *„Eikite šalin nuo manęs! ”* — Prakeiktieji pragare atstumti nuo Dievo, laimės šaltinio. Jo neregės jie amžinai. Žmogaus siela veržiasi prie savo Kurėjo; pragaras ją sulaiko... Didi yra ta bausmė, kaip didis yra Dievas!

2. *„Į amžiną UGNĮ! ”* — Ne tik atstumtas nuo Dievo, bet ir kankinamas yra prakeiktasis pragare įvairiomis kančiomis. *„Kuo kas nusideda, tuo jis ir kankinamas. ”* (Išmint. 11, 17).

Nusidėjėlis atsitolino nuo Dievo ir atsidavė tvariniams; pragare jisai nuo Dievo atskirtas tvarinių kankinamas.

3. *„Į amžiną ugnį. ”* — Amžina kančia yra prakeiktojo dalis. Pragaras nebūtų taip bausis, jei būtų vilties kada nors išsiliuosuoti. Bet pragaro bausmė yra amžina, ant visados, be jokios vilties...

O kaip pasibaisėtina yra nuodėmė! Viena tik mirštamoji nuodėmė, ir amžina bausmė!

Teisingai pasakė šv. Jonas Auksaburnis: *„Daugelis mano, kad amžinas pasmerkimas esanti didžiausia ir paskutinė nelaimė. Aš gi manau ir nuolat skelbsiu, kad yra dar didesnė nelaimė. O tai yra Dievui nusidėti sunkiai. Tai yra didesnė nelaimė, kaip pragaro ugnimi būti deginamu, nes nuodėmė ir uždegė tą amžinąją ugnį. ”*

Ž I E D E L I A I

V a r g o n i n k a s .

Vieną vakarą mes sėdėjome seminarijos darželyje ir kalbėjome apie malonumo vertę. Aš kalbėjau apie žmogaus širdį ir jos nuolatinį palinkimą į gerus darbus, sakydamas kad malonumas užsipelno savo užmokestį. Mano klausytojai — gražus jaunų studentų burelis — su pilniausia atyda klausėsi mano kalbos. Kuomet pabaigiau kalbėti, keletas klausytojų pareiškė man savo pritarimą ir užviešpatavo tylą.

Aš apsidairiau aplink. Vakaro grožis buvo žavintis. Vasara nyko ir todėl geltoni medžių lapai visur teršė žaliašias seminarijos pievas. Buvo jau po vakarienės; mes susiburėme patogioje vietelėje, kur augo įvairios gėlės, ir kur čiurkšlys srioveno iš vieno tvenkinio į kitą. Medžiuose čiulbėjo keletas paukštelių labai naktį. Raudoname vakarų danguje pasirodė blanki žvaigždutės. Ir štai, iš tolo pasigirdo gilus vargonų balsai. Seminarijos choras lavinosi giedojime. Tolimi vargonų aidai priminė man seną atsitikimą — dar man pačiam mokantis seminarijoje — ir aš jį priminiau esantiems studentams.

— Kas tai per atsitikimas, tėveli? Papasakokite jį mums! — prašė visi vienu balsu.

Aš pažvelgiau į jų rimtus vyriškus veidus, į jų juodąsias sutanas ir jaučiau, kad jiems bus naudinga tai žinoti.

— Vargonai man primena tą atsitikimą, nes visa pinasi apie vieną ma-

žą malonumo suteikimą, — tariau.

— Daug metų atgal mūsų klasė, kurioje buvo dvylika studentų, likome išvesti į diakonus. Mes su nepaprastu džiaugsmu laukėme tojo pirmo į kunigus vedančio žingsnio. Tai buvo griežtas ženklas mūsų atsiskyrimo su pasauliu ir kartu įžanga į presbiterijos šventenybes. Visi turėjome tvirtą pašaukimą, nes mūsų mokytojai nieko negailėjo jį mumyse išauklėti. Budami diakonais, šventa laime džiaugėmės savo privilegijomis, ypač kad galėjome būti taip artį Švenčiausiojo Sakramento. Galėjome net atidaryti Švenčiausiojo ciboriją, laike palaiminimo išstatyti jį monstrancijoje ir, palaiminimui pasibaigus, vėl atgal jį padėti į ciboriją. Kiekvienas savo eilėje naudojomės šita privilegija. Ar-gi reiktų minėti, kad mūsų tvirtas tikėjimas dar daugiau sustiprėjo ir mūsų meilė Eucharistijai dar padidėjo tame artimame su Juo susidurime!

— Praėjo kiauri metai. Vienok niekas nepastebėjo, kad vienas mūsų draugų niekumet dar nebuvo ejęs savo viršiausios pareigos — paėmęs Švenčiausiojo į savo rankas. Tai buvo mūsų vargoninkas — išblyškęs, švelnus, karšta širdimi, dievotas, punktualus, žodžiu sakant — šventas. Jis buvo per geras prašyti, kad kas jį pavaduotų; ir taip jis grieždavo vargonais laike kiekvieno palaiminimo. Visą tą laiką jisai trokšte

troško progos paimti Išganytoją į savo rankas — eiti savo šventojo pašaukimo viršiausią pareigą. Vieną dieną mano draugui atėjo į mintį, kad štai vargoninkas dar niekuomet nebuvęs presbiterijoje. Jisai man tarė:

— Klausyk! ar tu nepastebėjai, kad vargoninkas niekad negauna progos tarnauti diakonu per palaiminimą? Jau beveik metai kaip mes išventintū ir jau visi tarnavę du, tris kartus, bet jis dar nė kartą nėra tarnavęs. Šį vakarą mano cilė. Nors aš nekoks muzikas, vis-gi manau, kad pagriežčiau, jei prieš laiką kiek pasilavinčiau. Reikia jam pasisulinti.

— Tiesą sakai! Jisai maloniai sutiks, — tariau. Gaila kad ir aš tai nepastebėjau.

Mano nuoširdus draugas nuėjo pas vargoninką paklausti ar anas nenorėsias patarnauti jo vietoje per palaiminimą.

— Kad Dievas tau atlygintų, Broliuk! — tarė vargoninkas. Bet kas grieš vargonais?

— Aš pamėginsiu, — tarė nuradamas draugas. Aš jau senai bandžiau, bet, mokėdamas gregorines gaidas, manau šiaip taip pagriešiu. Tu dar niekuomet netarnavai per palaiminimą; ir aš žinau, kad tu norėtum.

— Norėčiau? — išsiveržė iš jo lupų. Žinoma, kad aš labai noriu! Aš trokštu nors kartą buti arti prie Švenčiausiojo. Aš dažnai dusavau, matydamas jus vieną po kito imantį į savo rankas Švenčiausiąjį. Iš tiesų tamstos pasiulymas man teikia didelės laimės. —

— Kodel gi tu neprašei kurio nors pasikeisti vietomis? — tarė draugas, jausdamas tą nedraugiškumą, kurį parodė jo klasės draugai, nuskriausdami tą gražų dievotumą.

— Aš negalėčiau prašyti tokios malonės — jis atsakė tyliu balsu. Kiekvienas ją brangina; aš nebučiau toks drąsus. —

Draugas pažiūrėjo į jį. Jis niekuomet neatrodė toks silpnas, baltas; jo didės tamsios akys buvo vienatinė jo veide gyvumo išraiška. Jo patogus elgesis užžavėjo draugą.

Tą vakarą per palaiminimą griežė naujas vargoninkas; senasis gi tarnavo diakonu. Mes studentai, žinodami visą atsitikimą, jį tēmijome. Jo veidas spindėjo tartum angelo, kuomet jisai atidarė ciborijos dureles ir įdėjo Švenčiausiąjį Sakramentą į monstranciją. Mes retai kada matėme tokią pagarbą ir tokį gilų dievotumą. Per petį stula ant baltos kamžos, buvo galima jame įsivaizduoti šventą Steponą arba Lauriną. Jis klupojo sudėtomis rankomis prieš aukurą; jo akys nė valandėlei nenukrypo nuo Šventosios Hostijos. Pasibaigus palaiminimui, ta pati šviesa spindėjo jo veide, kuomet jisai dėjo Hostiją atgal į ciboriją. Mes vėliau patēmijome, kad jis tuomet atrodė pilnių pilniausia patenkintas.

Šita visa įvyko sekmadienyje. Aš buvau jau beužmirštąs tą atsitikimą, kaip štai ketvirtadienio vakarė sutikau vieną savo draugų, kuris virpančiu balsu manęs užklausė:

— Ar girdėjai apie mūsų vargoninką?

— Nieko! — atsakiau — kas gi su juo atsitiko?

— Labai serga. Šiandie po pietų jį išvežė į ligoninę.

— Iš tikro! Aš nė nepastebėjau, kad jo nėra.

— Matyt, jis yra vienas tų tylių asmenų, kurie pasišalina visiems iš akių, — tarė nuliudęs mano draugas. Jis niekumet nieko nesakydavo. —

Tuo pačiu laiku mudu prisiminėva aną sekmadienio vakarą įvykusį atsitikimą su Švenčiausiojo palaiminimu.

— Aš tikrai esu linksmas, kad daugiau jam progos savo vietoje tarnauti, — pažymėjo mano draugas.

Mūsų vargoninkas, pastiprintas Šventais Sakramentais, mirė šeštadienyje tartum koks šventasis. Seminarijoje užviešpatavo nuliudimas. Prieš savo mirtį jisai pasikvietė mano draugą, davusį sekmadienio vakare progos jam dalyvauti palaiminimo ceremonijose. Kuomet tasai geraširdis draugas stovėjo prie jo lovos su ašaromis, riedančiomis per savo skruostus, jaunikaitis prabilo į jį silpnu balsu:

— Aš šito tikėjausi, drauge! Ir tai gerai, nes aš nė pilnai tvirtas, nė vertas būti geru kunigu. Bet aš niekad,

niekad nepamiršiu, kad jei ne tu, tai šitos mano vargingos rankos niekumet nebūtų turėjusios progos laikyti mūsų Viešpatį ir Išganytoją. Melski už mane, brangus drauge! —

Už valandos jis mirė. Mano draugas negalėjo nurimti; graudė jo širdis. Kuomet visa pasibaigė, jisai atėjo į mano kambarį, užsikniaubė ant stalo ir pravirko:

— Ačiu Dievui, kad aš nors vieną kartą buvau malonus šventajam. —

Birželio mėnesyje mus vienuolika diakonų įšventino į kunigus. Kiekvienas jautėme, kad mūsų draugas vargoninkas skraidė viršum mūsų, gal ištiesęs palaiminimo rankas, kurios nors nebuvo pateptos kunigystės krizma, bet buvo pašvęstos palytėjimu Jėzaus Švenčiausiam Sakramente.

* * *

Gili tyla užviešpatavo studentų tarpe. Prieblandos sutemo ir mėnuo pasirodė. Jo skaišti šviesa apšvietė jų veidus, teikdama jiems dvasinės išraiškos. Aš jaučiau, kad geroji sėkla giliai įsmigo jų širdysna.

Kaip tik tada suskambėjo varpas ir mes, pakilę, ėjome į koplyčią. Nė vienas nekalbėjo, nes žodžiai nebūtų galėję išreikšti tai, ką mes jautėme savo širdyse.

K. T. V.

Katalikų Pasaulys

PRANCUZIJA. — Pereitą savaitę švedas Rolf De Mare, teatrų savininkas, žymus artistas ir multimilijonierius, Paryžiuje paskelbė pasaulinę kovą teatrų artistams, kurie drįsta pusnuogiai vaidinti scenose. Jisai sušaukė Prancuzijos žymiausius artistus, kviesdamas pradėtą darbą varyti pirmyn. Savo prakalboje į susirinkusius aiškiai pažymėjo, kad nuogumas, kuris šiandie reiškiasi teatrų scenose neatnešė menui nieko gero, nors tai visa buvo daroma meno vardan. Kad jo žodžiai nepias-kambėtų veltui, jisai pradėjo Paryžiuje naują vodevilį naujose jo paskelbtos doros rybose.

MICHIGAN, U. S. A. — Manchester miestelyje viena šeimyna, pavarde Bauer, tikrai katalikiška gali pasididžiuoti savo doros stoviu. Šeimynoje yra 14 vaikų, iš jų 8 yra jau įstoję į įvairias vienuolijas. Keturi broliai priklauso prie šv. Kryžiaus vienuolijos ir keturios sesers prie Gailestingų Seserų, kurių viena jau mirė, ir tai savo profesijos dienoje.

Dabar dar trys sunys ruošiasi įstoti į vienuolyną. Kadangi vienas sunus yra jau vedęs, tai tėvas nutarė pavesti jam savo ūkį, kad ir kiti vaikai, nieko nevaržomi, galėtų pasirinkti sau pašaukimo kelią.

Tokia Dievo malonė šeimynai ne veltui suteikta. Toji šeimyna pasižymėjo savo nepaprastu pamaldumu. Rytinės ir vakarinės maldos, Dievo Angelas, maldos prieš ir po valgio, litanijos ir ražančius, — visa buvo kalbama kasdien visiems esant kartu. Gyvendami 10 mylių nuo bažnyčios, kas sekmadienis važiuodavo šv. Mišių klausyti. Dešimties metų laikotarpį telenkė šv. Mišias 5 kartus ir tai iš priežasties pavandenių, ir vieną kartą, jau pirkę automobilių, kuomet automobilius sulužo pakelėje. — Gražus pavyzdys lietuviškoms šeimynoms!

KANADA. — Pranešama, kad šįmet šitam krašte bus surinkta laukų gerybių penki šimtai milijonų karčių tikrai vienų rugių. Tai darbo vaisiai tos tautos, kuri savo aukšta dora

ir dideliu darbštumu teikia pavyzdžio visam pasauliui. Rusija ne mažesnė už Kanadą. Bet deja tuose plotuose, prieš karą garsiuose savo nepaprastu laukų užderėjimu nes galima buvo visas pasaulis tomis Rusijos laukų gėrybėmis išmaityti šiandie grėsia badas. Kas dar gali sakyti: "Ką bendro tikyba turi su ekonomija?" Giliai tikinti tauta savo prakaitu minta; tauta be tikėjimo ir doros save pačią praryja.

LAIŠKAS IŠ JAPONIJOS.

(Tąsa).

Apie 1860 metus, tęsė toliau savo pasakojimą senutė, kokios aštuonios ar dešimtis šeimynų susirinkdavo kiekvieną sekmadienį. Kad nukreiptų įtarimus, jie tą dieną vadindavo "ša-bi" — viešėjimas. Susirinkimai įvykdavo pačiam vienas nuo kito. Susirinkę jie kalbėdavo ražančių. Kiti dalykai, kiekvieną pavasarį per keturias dienas visi kaimo žmonės, net ir dirbantieji laukuose, tevalgydavo tikrai vieną kartą į dieną. Kaimynišku sodžių žmonės kalbėdavo: "žiūrėkite kaip tie keisti Sandaiji kaimo žmonės nukusta kiekvieną pavasarį!" (Matomai, jie užlaikė gavėnios pasninko paprotį.) Aš atsimenu dar, kad tomis dienomis mano tėvas užsidarydavo vienas kambarėlyje ir save plakdavo. Jisai savęs nesigailėdavo, nes kituose kambariuose budavo galima girdėti sau duodamus kirčius. Bet po šių atgailos dienų jie turėdavo didelę šventę, ruošdami valgius iš vištės mėsos ir t. t. (tai buvo švenčiamos Velykos).

Po visos valandos pasikalbėjimo senutė, jausdama, kad jiniai daug išsikalbėjusi, staiga sušuko: "tai pavojinga palaikyti šitoji tikyba!"

Mano draugas Petras pradėjo drąsinti senutę, kalbėdamas: "Taip, mano brangi senute, kituomet prieš penkiasdešimtis metų krikščionys buvo persekiojami, bet dabar jau visa atsimainė. Dabar jau mes turime tikybės laisvę. Aš, kuris su tavim kalbu, esu krikščionis iš

Osakos. Musų bažnyčioje mes turime didelį varpą, kuris skamba kelis kartus į dieną, kad skelbtų maldos valandas; ir visi, kaip krikščionys, taip ir stabmeldžiai, girdi tą varpą. Dabar jau nereikia nieko bijoti. Lygiai ir imperatoriaus rumuose yra daug katalikų jo tarnyboje ir jie yra žinomi visiems, kad jie katalikai.

— Ar tai galimas daiktas? sušuko senutė. Argi pasaulis galėjo pasikeisti?

* * *

Kaip visi sodiečiai, šitie kalnėnai nepergalimi. Tris šimtai metų smarkaus persekiojimo nepelaužė jų tikybos drąsos. Visi, kurie turėjo tikybinius ženklus, juos laikė, perleisdami tėvai savo vaikams. Nė moters, nė kiti šeimos nariai niekam neišdavė paslapties savo tikybinių įsitikinimų. Kai kurie, bijodami, kad tų tikybos ženklų pas juos nerastų, juos sudegino, kiti gi juos užkasė žemėn. Bet daugelis užlaikė iki mūsų dienų.

Dievas laimina mūsų darbuotei. Jau dabar jie nesibijo kalbėti apie savo senuolių krikščionybę. Šitoji senutė, visame tokia atsargi, dabar nurodė mums visas šeimynas, kurių bočiai buvo katalikai. Jinai ypatingos dėmes atkreipė į šeimyną, pavarde Kami. Užklašius misijonieriui, tasai prisipažino, kad jo bočiai buvę katalikai. Pirmutinis kapinių akmuo, rastas Sandaiji kaime, buvo jo šeimos kapinių vietos ženklas.

Šitas drąsuolis Kami buvo žmogus kariškis, dalyvavęs karuose Kynuose ir Mandžiurijoje. Man patiko jo gera širdis ir atvirumas. Atžagariai jo kaimynams, jisai drįso kalbėti su misijonieriumi. Dievo Apveizda užlaikė šitą žmogų man užbaigti savo misiją.

* * *

Apielinkės stabmeldžių dvasininkas bonz'o mano apsilankymus pastebėjo. Tas jam, žinoma, labai nepatiko. Tuomet jisai paleido gaudą, kad tasai svetimšalis su savo draugu yra bolševikai, skleidžiantieji nedoras ir nesveikas valstybei pažiuras ir kad mes esame sekami

policeijos. Bonz'o paleistos paskalos tarp šių kalnėnų atsickė savo tikslo. Savininkas, kurio namuose mano drugas Petras buvo apsigyvenęs atsakė jam kambarį. Tuomet Petras nusisamdė kitą kambarį, bet ir tas savininkas tuojau atsakė jį priimti.

Tuomet Petras nuvyko pas drąsuolį Kami. Jisai pajuokė bonz'o paleistas paskalas ir tuojau Petrui surado kambarį. Norėdamas išvengti visų nemalonumų mano misijų darbuotei, aš nuvykau Osakoje pas prefektą, labai palankų žmogų katalikų misijonieriams ir jų darbuotei. Jisai man suteikė savo rekomendaciją; įsakė visiems valdininkams, kad man niekas netrukdytų mano ieškiniuose ir mano darbuotėje. Prefekto pagelbininkas Ibaraki, pildydamas savo viršininko įsakymą, tuojau išdavė savo pareiškimą visiems valdybos pirmininkams tų kaimų, kurie man buvo svarbu aplankyti. Pasekmės buvo geriausios: — gandai nutilo, man atsivėrė visos durys, nes jau nebuvo reikalo bijoti save sukompromituoti valdžios akyse mane priimant į savo namus.

Balandžio 29 dieną aš atlaikiau pirmas šv. Mišias Sendaiji kaime savo išnuomuotuose namuose. Tai buvo pirmą kartą laikomos šv. Mišios po trijų šimtų metų. Rugpjūčio 7 dieną jau atėjo šešetas senovės katalikų ainių klausyti šv. Mišių. Rugpjūčio 15 dieną trys asmens tų pačių krikščionių atvyko pas mane į Osakos katedrą imti dalyvumo Žolinės šventėje.

* * *

Įdomus mano radiniai aiškiai nurodo, kad didesnė dalis Sendaiji kaimo gyventojų yra ainiai senovės katalikų, kilusių iš Takatsuki apielinkės. Ar greitu laiku bus galima juos visus surinkti į tikrąją aividę? Dar daug reikia pasidaruoti, kad jie nežūtų. Aš pilnai tikiu, kad Dievo malonė suteiks mums pilnos galimybės visus surinkti didesnei Jo garbei. Kaip ten nebūtų, aš iš visos širdies noriu darbuotis jų nemirtingų sielų išganymui."

Lietuvos Žinios

Radio tarnautojų auka Vilniui vaduoti.

Kauno radio stoties tarnautojai nutarė aukoti 1 nuoš. mėnesinės algos Vilniaus vadavimo reikalams, tol, kol Vilnius bus atvaduotas.

Varpai. Greitu laiku išvyksta į Sovietus Lietuvos įgaliotas asmuo priimti ir gražinti karo metu išvežtus iš Lietuvos varpus.

Lietuvos vyriausybė gavo pakvietimą dalyvauti geležinkelių tvarkaraščiams ir tiesioginiam susisiekimui nustatyti konferencijoje, kuri įvyks Haagoj šių metų spalio mėn. 20-24 dd.

Lietuva kovai su alkoholiu konferencijoje. Ženeva. Rugsėjo 1 d. čia prasidėjo kovai su alkoholiu konferencija, dalyvaujant įvairių kraštų vyriausybių ir organizacijų atstovams. Lietuvai konferencijoje atstovauja: Lietuvos atstovas Tautų Sąjungoj d-ras Zaunius, d-ras Eretas ir d-ras Sakalauskas. D-ras Zaunius konferenciją sveikino Lietuvos vyriausybės vardu.

Javų kainos krinta. Lietuvoje javų derlius šiemet labai geras. Kviečiai, rugiai ir kitokios rūšies javai atpigę. Mokama už centnerį 12-15 litų, kuomet anksčiau dviem mėnesiam mokėta ligi 35-30 litų.

Apie javų išvežimą į užsienį negirdėti, todėl biednuomenė labai džiaugiasi.

Derybos su Amerikos firma dėl paskolos. Į Kauną atvyko Amerikos firmos "Remingtono" įgaliotas p. Giršavičius baigti su Lietuvos vyriausybe dėl teikiamos Lietuvai tos firmos paskolos.

Klaipėdos krašto seimčio rinkimai paskirti. Rinkimai į Klaipėdos krašto seimelį Ministrų Kabineto paskirti š. m. spalio mėn. 19 d.

Katalikų parapija šventė 60 metų sukaktuves. Rugsėjo 6 d. Klaipėdos katalikų parapija šventė savo bažnyčios pašventinimo 60 metų sukaktuves.

Pirmoji po reformacijos katalikų bažnyčia buvo pastatyta 1784 metais. Tai buvo gana menkas guntais dengtas namelis. Netrukus ši bažnyčia ėmė griuti. 1862 m. klebonaujant

kun. Švarkui, padėtas pamatinis akmuo naujai bažnyčiai, kuri baigta statyti 1864 metais, o 1865 m. vyskupas Frenclis iš Frauenburgo ją pašventino.

Gyvulių eksportas. Rugpjūčio mėn. per Pagėgius išvežta iš Lietuvos į Vokietiją 4,683 penėtų kiaulių, 1,801 veršis, 1,614 raguočių ir 3 arkliai.

Nutarę pradėti gimnazijos statybos darbus. Klaipėdos krašto direktorija nutarė pradėti lietuvių gimnazijos statybos darbus. Paskirtos dvi premijos už paruošimą gimnazijos namui projekto: 1,000 ir 750 litų.

Petrogrado mokslo akademija šiemet mini 200 metų sukaktuves. Į tą šventę pakviestas ir mūsų universitetas, kurs siunčia atstovus — prof. M. Biržišką, prof. Šimkų ir prof. J. Bagdoną.

Išjęs savaitraštis pašvęstas Lietuvai. Neseniai išjęs Berlyne leidžiamo savaitraščio "Vremia" 355 Nr. ištisai pašvęstas Lietuvai. Laikraštį įdėtas labai įdomus pasikalbėjimas su Lietuvos ministru pirmininku ir finansų ministru p. V. Petručiu, kur paliesta visa eilė labai svarbių mūsų politikos ir ekonomijos klausimų. Be to, tilpę platūs straipsniai apie mūsų užsienio politiką, Vilnius klausimą, Lietuvos-Vokietijos santykius, Lietuvos finansus ir ekonomiką, meną ir prof. Strejevo apie Lietuvą ir Rusiją senovėje. Numerio vedamasis straipsnis užvardintas lietuviška antrašte "Valio, Lietuva."

Numeris iliustruotas mūsų valstybės vyrų atvaizdais ir šiaip Lietuvos peizažais.

Ženkleviai gyventojų surašinėtojams. Kaune, Centraliniam statistikos biure pradėta dalinti visuotinojo gyventojų surašinėjimo dalyviams, gerai atlikusiems savo darbą, Ministrų Kabineto nustatyti ženkleviai. Viso bus išdalinta 3019 ženklelių. Asmenys, kurie neatsiims ženklelių iki rugsėjo 15 d. jiems bus pasiūsta per apskr. viršininkus.

MUSŲ DARBAI

CAMBRIDGE, MASS. Ką tik Cambridge, Mass. sutiksi, visi džiaugiasi, kad šiemet abudu parapijos pikniku gerai pavykę: gauta žymios pagalbos parapijai. Cambridge, Mass. klebonauja veiklus kun. P. Juškaitis. Linkėtina jiems dar didesnio pasisekimo. *Brightonietis.*

MARIAN HILLS, ILL. Marijonų Naujokyne mokslas eina gana sparčiai. Auklėtiniai pasidalinę į ketures grupes: I II ir IV High Schoolės kursai, o taipgi II College kursas. Sužinojus, kad įstoja į Marijonų vienas kunigas, geras muzikos žinovas ir orkestros vedėjas, pradėta ieškoti geradarių, kurie parupintų Naujokynui piano, nes be jo muzikos mokyti nėra galima. Kol kas nerasta, bet visgi tikimasi surasti. *Apsilankęs.*

WORCESTER, MASS. Labai gražu kuomet yra sutarimas, vienybė. Mes irgi šituo dalyku galime pasigirti. Sutartyje ir vienybėje gyvendami įsigijome gražų Maironio par-

ką. Parko bendrovė pasiryžusi galimai dailiau papuošti tą brangią worcesteriečiams vietą. Tąjį bendrovės veiklumą gyvai remia mūsų dvasios vadai gerb. kunigai: kun. K. Vasys ir kun. J. Čaplikas. Per paskutinę Parko bendrovės metinę vakarienę juodu pasakė daug brangintinų pastabų bei linkėjimų. Valio worcesteriečiai! vienybėje gyvendami dar daugiau padarysime. *Apuokas.*

IND. HARBOR. Netikėtumėt, stačiai stubklai dedasi pas mus. Smagu apie tai ir "Laiwan" parašyti. Parapija atgijo, sustiprėjo, ji nuolatos uga.

Šią vasarą pastatėme kleboniją, sandėlį ir garadžių viso apie 13.500 dol. vertės. 6 rugs. d. turėjome parapijos pikniką. Iš jo parapijai pelno liko daugiau \$1,000 dolerių. Kas gi apie tai galėjo manyti užpereitais metais?

Tas visa pavyksta mums uoliai besidarbuojant gerb. klebonui. Ačiu jam. *P. Sictynas.*

MARIJONŲ KOLEGIJOS REMĖJAI.

MALONI PARAMA.

Iš Pilnųjų Blaivininkų 15-to Seimo protokolo sužinojome, kad Pilnieji Blaivininkai pasižada remti Kun. Marijonų Vienuolyną, ir steigti Marijonų Remėjų skyrius. Be to, Seimas nutarė, kad kiekviena Blaivininkų kuopa taptų Marijonų Remėjų organizacijos narė. Iš pačių Marijonų Blaivininkų Seimas pageidauja, kad tėvai Marijonai, duodami šv. Misijas kolonijose organizuotų Blaivininkų skyrius. Mums teko kalbėtis su misijonieriais ir jie pažada savo pagalbą ten, kur to panorės vietos dvasios vadas steigiant, ar atgaivinant Blaivininkų skyrius.

Sutartinai veikiant, suprantama, daugiau nuveiksime.

Malonu mums pranešti gerb. Remėjams ir Remėjoms, kad jų skaičius nuolatos auga. Štai iš Chicagos į amžinas Kolegijos Remėjas įsirašė p-nia K. Zakstienė, įnešdama \$50.00; Apol. Marcinkevičienė iš Waukegan, Ill. — \$5.00.

Iš Chicagiečių gi prie Kolegijos nuolatinių Remėjų prisidėjo:

R. Andreliunas	\$3.00
I. Kučas	\$3.00
A. Radzevičius	\$3.00
Š. Vitars	\$3.00

Primokėjo:

A. Fabionas	\$1.00
L. Jucevičius	\$1.00

Visiems Marijonų Kolegijos Remėjams ir Remėjoms širdingiausi ačiu už paramą.

Remėjų Centras.

Klausimai ir Atsakymai

Pasišlakstymas šv. vandeniu

KLAUSIMAS. Aš mačiau daug žmonių įeinančių ir išeinančių iš bažnyčios ir tik su nykščiu pasišlakstančius šv. vandeniu, aš-gi visais pirštais. [Kaip yra gerai ir kas mūsų teisingiau elgiasi?

“L.” sk-ja A. P. iš N. Abington, Mass.

ATSAKYMAS. Ir Tamsta ir visi kiti teisingai ir gerai elgėsi, persižegnodami švęstu vandeniu įeinant, ar išeinant iš bažnyčios.

Yra du žegnavimo būdai: didysis kryžius, kaip paprastai daroma kryžiaus ženklas nuo kaktos ant krutinės ir nuo kairiojo peties ant dešiniojo, o taipgi yra mažasis kryžius, kuomet daromi trys maži kryželiai ant kaktos, lūpų ir krutinės, tariant: Vardan Dievo, Tėvo ir Sumaus ir Šventosios Dvasios. Amen.

Ar vienu ar kitu būdu kas žegenosis, išstardamas pamaldžiai minėtus žodžius, gauna 50 dienų atleidų. O kas tą patį daro su švęstu vandeniu, gali apturėti 100 dienų atleidų (Pijus IX, 23 kovo 1866).

Visgi Tamstai nepatartume visų pirštų merkti į švęstą vandenį. Užtenka ir vienu bile kuriuo pirštu palytėti šv. vandenį ir persižegnoti. Pamaldūs žmonės rupinasi taipgi turėti šv. vandens savo namuose ir prieš gulsiant, kelsiant ar išeinant iš namų, pasišlaksto šv. vandeniu.

Skriaudėjas.

KLAUSIMAS. Man vienas asmuo mas. Visišką baudmės dovanojimą už bu-padarė skriaudą, o dabar vis blogo velivusias kaltes gali gauti ligonis tik sekana, šmeižia į kitus, apkalba. Kaip man el-čias sąlygas išpildęs: 1. Atlikti išpažintį

gtis: ar su juo susitaikinti, ar pasistengti visai su juo nesusitikti nei kalbėti, ar kaip kitaip daryti?

“L.” skait. A. V. iš Rochester, N. Y.

ATSAKYMAS. “Jei tavo brolis nusidėjo, sako Išganytojas, eik ir bark jį tarp savęs ir tarp jo vieno. Jei jis tavęs paklausys, tai laimėjai savo brolių. Jei gi jis tavęs nepaklausytų, imk su savim dar vieną ar du, kad kiekvienas dalykas būtų nutartas dviejų ar trijų liudytojų pasakymu. Jei jis ir jų nepaklausytų, pasakyk Bažnyčiai; jei nepaklausytų Bažnyčios, tebuna jis tau, kaip pagonis ir muštinkas.” (Mat. 18, 15-17).

Bet neapkenčiant skriaudos ir artimo nusikaltimų, patį artimą reikia mylėti, gerai jam velyti ir daryti. “Mylėkite savo neprietelius, gera darykite tiems, kurie jus nekenčia, ir melskitės už persekiojančius ir šmeižiančius jus, kad butumėte vaikai jūsų Tėvo, esančio danguje, kurs leidžia savo saulei užtekėti ant gerųjų ir piktųjų ir lydina ant teisiųjų ir neteisiųjų.” (Mat. 5, 43-45).

Atlaidai mirties valandoje.

KLAUSIMAS. Ar mirties valandoje apturėjęs visuotinius atlaidus žmogus eis stačiai į dangų?

“L.” sk-ja O. P. iš So. Boston, Mass.

ATSAKYMAS. Taip. Reikia tik, kad tikrai visuotinius atlaidus gautų. Atlaidai — tai amnestija, baudmės dovanoji-

672

L A I V A S

ir priimti šv. Komuniją, o jeigu to jau negalėtų nusilpęs padaryti, bent savo širdy sužadines gailėsčio ir Dievo meilės aktus; 2. Šauktis Jėzaus vardo jeigu negali jau lupomis, tai bent savo širdyje; 3. Pilnai atsiduoti Dievo valiai ir kaip iš Dievo rankos priimti mirties sopulius ir pačią mirtį.

Sulyg naujo Bažnyčios Kodekso ka-

nono 438, paragr. 2. visi kunigai turi teisės suteikti mirštantiems Apaštalinį palaiminimą su visuotiniais atlaisdais. Bran- gi tai yra Bažnyčios dovana savo vaikams. Giminės, tėvai ir vaikai, nylėda- mi savo artimiausiuosius, privalo laiku pašaukti prie ligonio kunigą, kad ligonis tikrai galėtų pe'nyti mirties valandai vi- suotinius atlaisdus.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo:

“Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė.” Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laiškų mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariškumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apgr.)

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
K R A U T U V Ė

2338 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

NOREDAMI Pirkti, Parduoti Ar Mainyti
Visados Kreipkitės Pas Mus. Tas Jums Bus
Ant Naudos.

S. L. FABIONAS CO.

INVESTMENTS REAL ESTATE
INSURANCE

809 W. 35th Str., Chicago, Ill.

Tel. Boulevard 0611 ir 0774

Padarom Pirkimo ir Pardavimo Raštus.

Pasekmingai siunčiam pinigūs ir
Parduodam Latvakortes.